

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—

Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ » » 3.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν..... 15

261—Γραφεῖον ὁδ. Ἑρμοῦ—264

Ἐάν ὁ Θεὸς συγχωρήσῃ ἡ συγγνώμη αὐτοῦ εἶναι ἀξία ἑαυτοῦ, συγχωρεῖ ἀφρόνως. Οἱ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων συγχωροῦσι κατὰ τὸ ἥμισυ, καὶ οὕτω ἀρμύζει αὐτοῖς νὰ πράττωσιν. Ἡ τοῦ Θεοῦ συγγνώμη εἶναι ἀπρόλυτος καὶ ἐντελής, ἐνώπιον τῆς ὁποίας αἱ ἁμαρτίαι ἡμῶν εἰσὶν ὡς νέφη ἐνώπιον τοῦ ἀνατολικοῦ ἀνέμου καὶ τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου. Ἐντεῦθεν λέγεται ὅτι πράττει τὸ ἔργον τοῦτο ἐξ ὅλης τῆς καρδίας του καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς του. Πολλὰκις νομίζομεν ὅτι ἔχομεν διάθεσιν πολλὴν νὰ λάβωμεν συγγνώμην, ἀλλ' ὅτι ὁ Θεὸς δὲν θέλει νὰ τὴν παραχωρήσῃ, ἐπεὶ φαίνεται ὅτι ζημιούται διὰ τοῦτου στερούμενος τῆς δόξης τῆς ἐπιβολῆς τιμωρίας διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, ἧς εὐκόλως νὰ χωρισθῇ δὲν ἔχει διάθεσιν. Αὕτη εἶναι ἡ ἀληθὴς φύσις τῆς ἀπιστίας· ἀλλὰ τὰ πράγματα εἶναι ὅλως διάφορα. Διέταξε ἐν τῷ ἀντικειμένῳ τούτῳ, διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τὰ πάντα ἐν τῇ μετὰ τῶν ἁμαρτωλῶν σχέσει αὐτοῦ εἰς αἶνον καὶ δόξαν τῆς ἑαυτοῦ χάριτος. Ὁ σκοπὸς αὐτοῦ ἐν τῷ ὅλῳ μυστηρίῳ τοῦ Εὐαγγελίου εἶναι νὰ κάμῃ τὴν χάριν αὐτοῦ ἔνδοξον, ἢ νὰ ἐξάρῃ τὸν οἶκτον τῆς συγγνώμης. Ὁ μέγας καρπὸς καὶ τὸ προϊόν τῆς χάριτος αὐτοῦ εἶναι ἡ συγγνώμη, ἡ συγγνώμη τῶν ἁμαρτωλῶν. Ἐν ταύτῃ καὶ διὰ ταύτης ὁ Θεὸς θέλει νὰ καταστήσῃ ἑαυτὸν ἔνδοξον. Πᾶς αἶνος, δόξα καὶ λατρεία τὴν ὁποίαν ἀπαιτεῖ ἀπὸ τινος ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ἀπονέμεται εἰς αὐτὸν διὰ τῆς ὁδοῦ τῆς χάριτος αὐτοῦ.

ΔΙΗΓΗΜΑ

(ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ).

ΠΩΣ ΕἰΣ ΟΒΟΛΟΣ ΠΑΡΗΓΑΓΕ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΝ

ΗΤΟΙ

Η ΤΙΜΙΟΤΗΣ ΕἶΝΑΙ Η ΑΡΙΣΤΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

[Συνέχεια, ἴδε ἀριθ. 14].

Ἄρισμένως ἡγήθη νὰ τὴν δεχθῶ, πρὸς μεγάλην

ἐκπληξιν τοῦ κ. Ἀνδερσεν. Ἡσθάνθη ὅτι δὲν θὰ ἡδυνάμην νὰ ὑποφέρω νὰ δρέψω οἰανδ' ἢ ποτε ὠφέλημα ἐκ τῆς ἀδίκου πράξεώς μου. Ἡ συνείδησίς μου μ' ἐβασάνιζεν ἀπὸ τοῦ γεγονότος τούτου, καὶ ἀπεφάσισα νὰ μὴ λάβω πλέον θέσιν ἱπποκόμου, διότι ἡ ἀπλὴ θέα ἐνὸς ἵππου μὲ ἔθετεν εἰς ἀνησυχίαν. Μετὰ βραχὺν χρόνον, χάρις τῇ συστάσει τῆς πρώην προΐσταμένης μου, ἐπέτυχον θέσιν ὑπηρετοῦ παρὰ τινι κυρίῳ ὅστις ἐπορεύετο εἰς τὴν ἡπειρωτικὴν Εὐρώπην ἐπὶ δύο ἔτη. Φυσικὸν ἦτον ὅτι ἡ ἀλλαγὴ τοῦ τόπου καὶ ἡ ἐπίσκεψις νέων χωρῶν θὰ ἐξήλειπον ἀπὸ τῆς διανοίας του τὰς ἐντυπώσεις τοῦ παρελθόντος, ἀλλὰ δὲν συνέβη τοιοῦτοτρόπως. Καθ' ὅλον τὸν χρόνον καθ' ὃν ἤμην εἰς τὴν ἐξοχὴν δὲν ἤμην εὐτυχής, καίτοι ἐτήρουν τὰς σκέψεις μου ἐν ἑμαυτῷ. Ὅταν ἐπανῆλθον εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἐπῆγα νὰ ζήσω μετ' ἀγαθοῦ τινος κληρικοῦ πρὸς ὃν ἡδυνήθη νὰ ἀνοίξω τὸν νοῦν μου, καὶ οὗτος μὲ ἔφερεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Σωτῆρος μου νὰ ζητήσω συγγνώμην διὰ τὰς παρελθούσας ἁμαρτίας μου, καὶ χάριν καὶ βοήθειαν διὰ τὸ μέλλον. Ἐξήτησα καὶ τὰς εὐρον, Δικ, καὶ τότε ἔγινα εὐτυχὴς ἄνθρωπος. Σοὶ εἶπον ταῦτα πάντα, τέκνον μου, ὅπως προφυλαχθῇς τοῦ νὰ ἐπιθυμήσῃς νὰ δώσῃς κακὸν ἀντὶ κακοῦ. Βλέπεις ποίαν βλάβην ἔφερε τοῦτο εἰς ἐμέ. Νῦν ὑπαγε οἶκαδε καὶ ὅταν θέλῃς προσευχηθῇ τὴν νύκτα, ζήτησον παρὰ τοῦ Θεοῦ νὰ σὲ φυλάττῃ ἀπὸ πάσης πικρίας καὶ πονηρίας».

Ἡ συμβουλὴ αὕτη τοῦ Βάλτερς ἦλθεν εἰς κίαν ἀρμόδιαν περιστάσιν, διότι δὲν παρήλθε πολὺς χρόνος καθ' ὃν ὁ Δικ ἠναγκάσθη νὰ τὴν ἐνθυμηθῇ.

Καθῆκον τοῦ Γεωργίου Βένθου ἦτο νὰ κλείῃ τὰ παράθυρα τοῦ κλειστοῦ κήπου ἐν ὥρισμένην ὥρᾳ κατὰ τὸ ἀπόγευμα, καὶ ὁ κ. Νεύλωρ πολλὴ προσεῖχεν εἰς τοῦτο. Τὸ ἡμέλησε ἅπαξ ἡ δις, καὶ αὐστηρῶς τὸν ἐπέπληξεν· ἀλλ' ὁπότε τρίτην φορὰν ὁ κ. Νεύλωρ εὔρε τὰ παράθυρα ἀνοικτὰ ἐν ὥρᾳ προκεχωρημένῃ, τῷ ἀφῆρσε τὸ καθῆκον τοῦτο καθολοκληρίαν, καὶ τὸ ἐ-